

handling og operationer, som vi næsten kun kunne drømme om tidligere. Vores indsats, som er udført gennem aftaler med amterne, har ført til, at mange flere mennesker er blevet behandlet og er blevet helt eller delvis raske.

Vi har imidlertid i Danmark en stor mangel på sundhedspersonale, og det tager det som bekendt ganske mange år at rette op på. En læge bliver ikke færdig til at slippe løs i operationsstuen lige på en håndfuld finanslovs tid. Vi slås faktisk lidt med arven efter hr. Bertel Haarders 10 år lange undervisningsministertid, og det kunne både vi, sygehusene, medarbejderne og ikke mindst patienterne gerne have været foruden. Så ligefrem at blive kritiseret fra Venstres side – både af hr. Thor Pedersen og flere andre Venstremedlemmer – synes jeg måske er lige vel overdrevet. Det kommer i hvert fald af, at hukkommelsen er meget dårlig hos mange, og at der ikke er nogen, der vil erindre om fortiden.

Men vi fortsætter ufortrødent, kritik eller ej, og vi må jo se i øjnene, at år efter år – hver gang, der er lavet gode løsninger, der kan rumme de medarbejdere, der er mulighed for at rekruttere, og de aftaler, der kan laves med de medarbejdere, der er inden for sundhedsvæsenet allerede i dag – ja, da vil vi sikkert høre den samme sang gentaget fra Venstre: 1½ mia. kr. mere! Helt ligegyldigt, hvad der er sket i mellemtiden: 1½ mia. kr. mere! Det er måske ikke så perspektivrigt, men så ved vi da i hvert fald, hvad vi skal forbedre os på hvert år.

Vi fortsætter ufortrødent: Fremrykning af kræfthandleplanen, yderligere understøttelse af en vellykket hjerteplan og senest en aftale om 120.000 flere operationer inden for de næste 3 år på de kirurgiske områder, hvor der er forholdsvis lange og for lange ventetider – blot for at nævne nogle væsentlige elementer i den aftale, der blev lavet med Amdtsrådsforeningen her før sommerferien.

Se, alt det vi gerne vil, alt det vi har besluttet, alt det vi har aftalt, og de nye ting vi gerne vil – hvordan kan vi så finansiere dem? Ja, det har debatten jo i dag handlet meget om, og her vil jeg da kvittere over for Færøerne – ikke fordi hr. Óli Breckmann og hr. Jóannes Eidesgaard er meget enige om situationen, men jeg vil gerne kvittere for meldingerne fra Færøerne om udviklingen i den færøske økonomi og den sammenhæng, den har med bloktilskuddet fra Danmark. Jeg forventer, at vi kan få konfirmeret det element i finanslovsforslaget, der vedrører det færøske bloktilskud, ved en aftale i den kommende tid.

Oppositionens finansieringsforslag frembyder en hel del problemer. Det gør de i hvert fald for regeringen. Jeg ved ikke, om de gør det endnu for oppositionen, men vi kan jo prøve en gang til, og lad mig tage nogle enkelte eksempler.

Udviklingsbistanden har jo været diskuteret meget, og jeg var meget glad for den beskrivelse af økonomien, som hr. Frank Dahlgard bidrog meget overbevisende til med en forklaring om, at man ikke kan skære forbruget ned i fjerne lande for at øge forbruget herhjemme og så sige, at nu har vi lavet en finansiering, som gør, at økonomien ikke bliver udsat for pres i Danmark. Det ville være usundt for økonomien at tro, at man kan finansiere aktivitet, mere aktivitet, meget mere aktivitet i Danmark ved at skære på udviklingsbistanden. Det er dårligt for velfærdens fremtid, og så er det i øvrigt også usympatisk.

Der er noget tilsvarende, der gør sig gældende med Nordsøolien. Det er heller ikke noget, der vil være aktivitetspåvirkende i Danmark, hvis vi finder frem til en beskatning af Nordsøolien, så heller ikke her kan vi sige, at hvis vi nu kunne finde et beløb i form af beskatning, ja, så kunne vi bruge det. Nej der ville også være aktivitetsvirkninger, vi skulle tage hensyn til.

Men der kan være en god grund til at se på selve indretningen af beskatningen. Det har hr. Frank Aaen spurgt om flere gange i dagens løb og også fået svar, og jeg kan føje til, at det er jo ikke tilfældigt, at vi har et udvalg siddende. Der kan være god grund til at se på, som også vismændene har påpeget adskillige gange: Kan vi indrette Nordsøbeskatningen – eller som den mere præcist hedder, kulbrintebeskatningen, men der er jo ikke så mange, der ved, hvad det er for noget – på en måde, der strukturelt er bedre end den, vi har i dag? Det vil vi gerne vende tilbage til, men jeg tror, der er god grund til også her at tage sig god tid og påvise, hvad der kan tilrettelægges for fremtiden.

Så er der effektivisering, og det taler vi jo meget ofte om, når vi taler om den offentlige sektor: Effektivisering, bedre indkøb. Vi taler ofte om det, som om der overhovedet ikke sker noget i den offentlige sektor. Den er der bare, og den bruger pengene, som den plejer, den indretter sig, som den plejer, og den handler, som den plejer. Nej det er faktisk ikke rigtigt. Vi har i hvert fald i vores regeringstid stædigt og vedholdende år efter år været på udgik efter måder, man kun effektiviserer på, måder man kunne bruge